

A Fővárosi Ítéltábla dr. Major Miklós ügyvéd (fél címe 1) által képviselt felperes neve (felperes címe) felperesnek - a Tóth Ügyvédi Iroda (fél címe 2, ügyintéző: dr. Halász Attila ügyvéd) által képviselt I. rendű alperes neve (I. rendű alperes címe) I. rendű, a dr. ... jogtanácsos által képviselt II. rendű alperes neve (II. rendű alperes címe) II. rendű, valamint dr. ... jogtanácsos által képviselt III. rendű alperes neve (III. rendű alperes címe) III. rendű alperesek ellen személyhez fűződő jogsértés megállapítása iránt indított perében a Fejér Megyei Bíróság 2011. október 10. napján kelt 3.P.22.275/2010/28. számú ítélete ellen a felperes részéről 31., 33., és Pf/2. sorszám alatt előterjesztett, valamint Pf/2. és Pf/6. sorszám alatt kiegészített fellebbezés folytán meghozta a következő

Ítéletet:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy - 15 napon belül - fizessen meg az I-II. rendű alpereseknek személyenként 20.000 (Húszezer) forint fellebbezési eljárási költséget.

A le nem rótt 160.000 (Egyszázhatvanezer) forint fellebbezési eljárási illetéket az állam viseli.

Ez ellen az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás

A felperes 2009. április 30. napján kezdte meg a ...i Büntetés-végrehajtási Intézetben 2 év 10 hónap börtönbüntetését, ahol III. biztonsági csoportba való besorolást kapott, habár a börtönbe nem önként vonult be, hanem a rendőröknek kellett elővezetnie. Saját kérésére 2009. május 11-én átszállították a II. rendű alperesi intézetbe, ahonnan 2009. június 27-én 10 napos eltávozást kapott félbeszakítás címén krónikus szívbetege kezelése végett. A kezeléseken azonban nem vett részt, csupán egyszer igazoltatta a megjelenését, a börtönbe

késve érkezett vissza, és tiltott tárgyakat akart bevinni magával. Emiatt, valamint tiszteletlen magatartása és rendezetlen külseje miatt a II. rendű alperesi intézet a legsúlyosabb - 20 napi magánzárka - fegyelmi büntetéssel sújtotta, amelyet a ...i Bíróság jogerős végzésével helybenhagyott. A felperes ellen mindösszesen 9 alkalommal indítottak fegyelmi eljárást, a fegyőrök azt tapasztalták, hogy magatartása veszélyes zárkatársaira, így a IV. biztonsági csoportba sorolták. A felperes 2009. augusztus 27-én kórszállítással került át az I. rendű alperesi intézetbe. A biztonsági besorolását itt rendszeresen felülvizsgálták, de annak megváltoztatására nem találtak kellő indokot.

A felperes végleges keresetében a jóhírnévhez fűződő személyiségi joga megsértésének megállapítását, valamint az I-III. rendű alperesek egyetemleges kötelezését kérte 10.000.000 forint nem vagyoni kára megtérítésére. Állítása szerint a szabadságvesztés büntetését végrehajtó alperesek a személyiségére vonatkozó valótlan és sértő adatok, indokok ürügyén önkényesen, az állandó kezelést igénylő krónikus szívbetegségét figyelmen kívül hagyva sorolták a IV. biztonsági csoportba. A jogsértést elsősorban a II. rendű alperesnek tulajdonította, mert a besorolást ő állapította meg. Az I. rendű alperes hibáját abban jelölte meg, hogy kritikátlanul átvette ai alapminősítést, a kötelező felülvizsgálatok alkalmával nem korrigálta a besorolást. A III. rendű alperesnek pedig azt róta fel, hogy főhatósága megfelelő gyakorlásával nem tette meg a szükséges intézkedéseket arra nézve, hogy alárendeltjei betartsák a törvényeket.

Az I-III. rendű alperesek érdemi ellenkérelme a kereset elutasítására irányult. Az I-II. rendű alperesek kifejtették, hogy a biztonsági csoportba sorolás jogszabályban meghatározott szempontjait betartották, a tények azt igazolták, hogy a felperes rászolgált a szigorú fokozatra. A III. rendű felperes álláspontja szerint a büntetés-végrehajtási intézetek operatív, a szervezet egészének szempontjából marginális működését nem volt kötelessége napi szinten ellenőrizni, és arra nem is lehetett tényleges befolyással.

Az elsőfokú bíróság ítéletével a keresetet elutasította. Kötelezte a felperest, hogy fizessen meg az I. rendű alperesnek 200.000 forint, a II-III. rendű alpereseknek személyenként 100.000 forint perköltséget, valamint az államnak - felhívásra - 600.000 forint kereseti illetéket. Általánosságban kifejtette, hogy a börtönbüntetést töltő személyek alapvető emberi jogait a biztonsági csoportba sorolás során sem lehet megsérteni, a büntetés-végrehajtási intézetek ennek kapcsán nem élhetnek vissza mérlegelési jogukkal, intézkedéseiket nem vonhatják ki a bírósági kontroll alól. Az elsőfokú bíróság a lefolytatott bizonyítási eljárás eredményeként az adott esetben tényként állapította meg, hogy az I-II. rendű alperesek a biztonsági csoportba sorolásra vonatkozó szabályokat helyesen, tisztességesen alkalmazták, részükről visszaélés, önkényeskedés nem történt. A felperes jóhírnévét, emberi méltóságát a szükségesnél nagyobb mértékben nem sértették, valótlanságokra alapított intézkedéseket nem tettek. A III. rendű alperessel szemben támasztott igény kapcsán kifejtette, hogy a büntetés-végrehajtási intézetek napi rutintevékenységehez nem volt, nem is lehetett köze, a működés megfelelő keretét

a rá tartozó mértékben kialakította és fenntartotta, az ellenőrzés körében vétke mulasztást a felperes nem bizonyította a terhére.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen a felperes terjesztett elő fellebbezést, elsődlegesen az ítélet hatályon kívül helyezését, másodlagosan annak megváltoztatásával a keresetének történő helyt adó döntés meghozatalát kérve. Sérelmezte, hogy az I-II. rendű alperesek a bíróság által börtön fokozatban végrehajtani rendelt szabadságvesztés büntetését anélkül változtatták fegyház fokozatra, hogy arra a felperes okot szolgáltatott volna. Előadása szerint soha nem volt katona, különösen nem a francia idegenlégióban, tekintetbe véve azt is, hogy a felperes 1994. és 1999. között az ország határát sem lépte át, ebben az időszakban töltötte első büntetését. Az elsőfokú bíróság azon ténymegállapítása sem felel meg a valóságnak, miszerint a felperes a börtönbe nem önként vonult be, hanem a rendőrségnek kellett elővezetnie. A felperes a büntetés megkezdésére ugyanis 2009. április 30-áig halasztást kapott, öt nappal korábban vették őrizetbe, mint ahogy büntetése megkezdése céljából be kellett volna vonulnia. Hivatkozása szerint rehabilitációs kezelése 10 napnál több időt igényelt volna, ezért visszatért ...re, ahol különféle kezeléseken vett részt, és azon munkálkodott, hogy miként tudná elintézni, hogy a rehabilitációhoz szükséges időt az arra szakosodott intézetben tölthesse el. Nem vitatta, hogy a börtönbe mobiltelefont szeretett volna bevinni, de nem az elsőfokú bíróság által megállapított módon. Valóban 20 napi magánzárka fegyelmi büntetéssel sújtották, amit a bíróság is megerősített annak dacára, hogy orvosi előírás szerint nem lehetett volna egyedül lennie. Kiemelte, hogy szökést nem kísérelt meg, nem követett el erőszakos bűncselekményt. Előfordult, hogy cellatársával tettelegesséig fajuló nézeteltérésbe került, amely azonban a cellatárs kezdeményezésére történt, a felperes csak védekezett. Valótlan a szervezett bűnözéssel való kapcsolatára történt utalás is, éppen a felperes ellen követtek el terror jellegű cselekményt, amely abból eredt, hogy nem volt hajlandó semmiféle kapcsolatot létesíteni a feltehetőleg szervezett bűnözőkkel.

Az I. rendű alperes fellebbezési ellenkérelme az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyására irányult. Kiemelte, hogy a szabadságvesztés büntetést fegyház, börtön vagy fogház fokozatban kell végrehajtani, a büntetés-végrehajtási intézet a szabadságvesztés fokozatát nem változtathatja meg. Az elítéltek biztonsági csoportba sorolása teljesen elkülönül a szabadságvesztés végrehajtásának fokozatától. Álláspontja szerint téves az a felperesi álláspont, miszerint a felperes betegsége miatt nem kerülhetett volna IV. biztonsági csoportba, valamint, hogy a biztonsági csoportba sorolása miatt szigorúbb fogvatartási szabályokat alkalmaztak volna vele szemben, ugyanis kizárólag a felperes felügyelete volt szigorúbb, nem pedig a szabadságvesztése. A felperes fellebbezésében olyan körülményekre hivatkozott, amelyek a per szempontjából nem relevánsak, ugyanis azok a perrel érintett időszak előtt történtek. A felperes fellebbezésének további részei ellentmondásosak, a tények a fellebbezésben foglaltak ellenkezőjét mutatják. A felperes meglévő igazságérzete ellenére sem bántalmazhatja tetteleg zárvatársait. Nem tartozik a per tárgyához, hogy a büntetőeljárásban mennyire volt önfeláldozó vagy zárvatársa érdekében kívánt-e eljárni. A felperes jogi képviselője

fellebbezésében szubjektív véleményét fejtette ki a felperesről, amelyhez nem csatolt olyan bizonyítékot, amely állításait alátámasztaná, amelyeket a Pp. 235. § (1) bekezdése értelmében a másodfokú eljárásban egyébként sem lehetne már figyelembe venni.

A II. rendű alperes fellebbezési ellenkérelme ugyancsak az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyására irányult. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság ítéletének ténymegállapításai, és az azokból levont következtetései is helyesek. A felperes olyan új tényt, körülményt nem adott elő, illetőleg új bizonyítékot nem csatolt, amelyeket az elsőfokú eljárás során nem adhatott volna elő. Utalt arra is, hogy a felperes ellen két hónap alatt kilenc fegyelmi eljárás indult, ebből kettő kiemelt tárgyi súlyú volt. A gyógykezelés céljából kapott szanatóriumi kezelését nem kezdte meg, majd késve, tiltott tárgyakkal felszerelve érkezett vissza, s bár fellebbezésében tagadja, hogy zárkatársait félelemben tartotta volna, de maga írja le, hogy konfliktusai tettlegességig fajultak.

A felperes fellebbezése megalapozatlan.

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a felperes fellebbezési kérelme, és az I-II. rendű alperesek fellebbezési ellenkérelme korlátai között bírálta felül [Pp. 253. § (3) bekezdés]; a felperes fellebbezésének hiányában az elsőfokú bíróság ítéletének a III. rendű alperessel szemben előterjesztett keresetet elutasító rendelkezése jogerőre emelkedett [Pp. 228. § (4) bekezdés].

Az elsőfokú bíróság kellő részletességgel lefolytatott bizonyítási eljárás után, a feltárt peradatok alapján helyes tényállást állapított meg, azt ítékezésének alapjául a Fővárosi Ítéltábla elfogadta. Mindenben egyetértett a megfelelően alkalmazott jogszabályokra alapított okszerű jogi következtetésével is, az elsőfokú ítélet indokolásának kiegészítésére, módosítására nincs szükség. Az elsőfokú bíróság a rendelkezésre álló bizonyítékokat hiánytalanul értékelve hozta meg a keresetet elutasító döntését. A fellebbezésben foglaltakra tekintettel a Fővárosi Ítéltábla a következőket emeli ki.

A Büntető Törvénykönyvről szóló 1978. évi IV. törvény (Btk.) 41. § (1) bekezdése értelmében a szabadságvesztést büntetés-végrehajtási intézetben, fegyház, börtön vagy fogház fokozatban kell végrehajtani. A felperes börtön fokozatban végrehajtani rendelt szabadságvesztésének végrehajtási fokozatát az I-II. rendű alperesek nem változtatták, nem is változtathatták meg, a felperest a szabadságvesztés és az előzetes letartóztatás végrehajtásának szabályairól szóló 6/1996. (VII. 12.) IM rendelet 42. § (3) bekezdésének d) pontja alapján a II. rendű alperes a IV. biztonsági csoportba sorolta, majd az I. rendű alperes a felülvizsgálatok során a felperes biztonsági csoportba sorolását fenntartotta.

A felperes biztonsági csoportba sorolása akkor sérthette volna a felperes személyhez fűződő jogait - jóhírnevét, becsületét, emberi méltóságát -, ha az minden ténybeli alapot nélkülözött volna, teljesen légből kapott, kétségtelenül

megalapozatlan következtetéseken alapult volna, azt semmiféle adat, bizonyíték nem támasztotta volna alá.

Ezzel szemben a perben feltárt adatok azt támasztják alá, hogy a felperes magatartása alapot adott a IV. biztonsági csoportba sorolásra, önmagában az a körülmény, hogy a felperes az általa megvalósított egyes cselekményeket, a saját magatartását másként értékeli, nem ad alapot személyiségi jogsérelem megállapítására. A rendelkezésre álló adatok alapján az állapítható meg, hogy a felperes nem úgy illeszkedett be a büntetés-végrehajtási intézet rendjébe, ahogy az egy elítélttől elvárható lett volna, így a IV. biztonsági csoportba sorolása, illetőleg annak fenntartása nem sérthette a felperes személyhez fűződő jogait, ekként az I-II. rendű alperesek eljárása kártérítő felelősség alapjául sem szolgálhat.

A Fővárosi Ítéltábla ezért az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján - helyes indokaira utalással - helybenhagyta.

A felperes fellebbezése nem vezetett eredményre, ezért köteles a Pp. 239. §-a folytán alkalmazott Pp. 78. § (1) bekezdése alapján, a Pp. 86. § (3) bekezdése értelmében az I-II. rendű alperesek részére jogi képviseletük ellátásáért a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2), (5) és (6) bekezdései szerint megállapított ügyvédi munkadíjból álló fellebbezési eljárási költség megfizetésére. A tárgyi illetékfeljegyzési jog folytán le nem rótt, az Itv. 46. § (1) bekezdése szerinti 160.000 forint fellebbezési eljárási illetéket a felperes személyes költségmentessége folytán, a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (1) bekezdése és 14. §-a értelmében az állam viseli.

Budapest, 2012. december 5.

. Sághy Mária s. k.
a tanács elnöke

Dr. Kincses Attila s. k.
előadó bíró

Dr. Csordás Csilla s. k.
bíró